

Chương XIV: Tên trộm

Translated by Mr. Pad. Edited by Johnny

Harry mở mắt ra và bị mắt hoa lên bởi xung quanh màu vàng xen lẫn xanh; nó không có khái niệm nào về chuyện gì đã xảy ra, nó chỉ biết có vẻ như nó đang nằm đè lên lớp lá xen lẫn cành cây khô. Gắng sức để hít một hơi thật sâu vào hai lá phổi vừa bị nghẹt lại, nó chớp mắt và nhận ra màu sắc chói loà ấy là do ánh sáng mặt trời chiếu xen qua vòm lá ở trên cao. Sau đó, một thứ gì đấy chuyển động ở ngay cạnh mặt nó. Harry vội xoay người lại chống tay nhô lên trên hai đầu gối, chuẩn bị tinh thần để đối mặt với một sinh vật nhỏ bé dữ tợn nào đó, nhưng đó chỉ là bàn chân của Ron. Đảo mắt nhìn quanh, Harry nhận ra nó hai đứa và Hermione đang nằm trên nền của một khu rừng, rõ ràng là chỉ có ba người.

Lúc đầu, Harry nghĩ rằng nơi đây là Rừng Cấm, và trong một khoảnh khắc, mặc dù nó biết thật là ngu ngốc và nguy hiểm cho cả bọn khi xuất hiện trong khu đất của Hogwarts, tim nó đập mạnh khi nghĩ về việc vòng qua những cái cây để đến căn lều của bác Hagrid. Tuy nhiên, sau khi nghe tiếng Ron rên rỉ và Harry nhìn kỹ lại về phía cậu ta, nó nhận ra đây không phải là Rừng Cấm; những cái cây có vẻ ít tuổi hơn, và không gian nơi này sạch sẽ và rộng rãi hơn nhiều.

Nó quay sang Hermione, cô cũng đang chống tay và quỳ trên mặt đất ở trên phía đầu của Ron. Lúc mắt Harry nhìn vào Ron, những ý nghĩ khác biến mất khỏi tâm trí khi thấy cảnh máu quỳ bết ở phía bên trái Ron và khuôn mặt cậu trắng bệch, nổi bật lên trên mặt đất phủ đầy lá. Thuốc Đa Dịch đang hết tác dụng: hình dạng của Ron đang là sự kết hợp của Cattermole và chính cậu ta, mái tóc cậu chuyển dần sang màu đỏ trong khi sắc mặt cậu nhợt nhạt hẳn đi.

“Chuyện gì xảy ra với cậu ấy thế?”

“Bị Rời Thân,” Hermione nói, ngón tay cô loay hoay với tay áo của Ron, nơi máu chảy nhiều nhất. (*Note: Tách thân là tai nạn gây ra bởi phép Động thổ không hoàn hảo, một phần cơ thể bị bỏ lại phía sau – ND*)

Harry nhìn cô, vẻ mặt hoảng sợ khi cô xé toạc áo ngoài của Ron. Harry luôn nghĩ việc Tách thân là một điều gì đấy hài hước, nhưng lần này... Nó thấy trong người cằn cào khi Hermione đặt cánh tay trần của Ron xuống, với một phần thịt bị mất đi trông như thể nó bị xẻo bởi một lưỡi dao sắc bén.

“Harry, nhanh lên, trong ví mình có một lọ nhỏ nhãn ghi ‘Tinh dầu Bạch tiễn’ -”

“Ví hả - được rồi -”

Harry chồm người tới nơi Hermione đã hiện hình, túm lấy cái ví nhỏ và thọc tay vào bên trong. Ngay lập tức, đồ vật này tới đồ vật khác chạm vào tay nó: Nó cảm thấy những chồng sách bọc da, những cánh tay mịn của những chiếc áo bó, những gót giày –

“Nhanh lên!”

Nó vội nhặt đũa phép từ mặt đất lên và chỉ vào bên trong lòng cái túi ma thuật.

“*Accio Bạch tiễn!*”

Một cái lọ nhỏ màu nâu bay ra khỏi chiếc túi; nó chụp lấy nó và vội quay lại chỗ Hermione và Ron, đôi mắt Ron bây giờ chỉ mở lơ lơ, chỉ còn thấy lòng trắng ở giữa hai mí mắt của cậu ta.

“Cậu ấy đang ngất đi,” Hermione nói, mặt cô bé tái nhợt; cô không còn trông giống như Mafalda nữa, mặc dù tóc cô vẫn có một số nơi màu xám. “Harry, mở nút cho mình, tay mình đang run.”

Harry lôi cái nút chai khỏi cái lọ nhỏ, Hermione cầm lấy và đổ ba giọt dung dịch vào vết thương đang chảy máu. Một làn khói màu xanh lá cây toả lên, và khi nó tan đi, Harry thấy máu đã ngừng chảy ra từ vết thương. Vết thương bây giờ trông như đã qua vài ngày; da non đã kéo phủ lên vết thương lúc mới đây còn trần trụi.

“Wow,” Harry nói.

“Đó là tất cả những gì mình cảm thấy có thể làm được một cách đảm bảo,” Hermione yếu ớt nói. “Có vài câu thần chú có thể giúp cậu ấy ổn ngay, nhưng mình không dám thử, trong trường hợp mình làm sai nó sẽ khiến cậu ấy bị thương nặng thêm... Cậu ấy đã mất quá nhiều máu rồi...”

“Làm thế nào mà cậu ấy lại bị thương? Ý mình là” – Harry lắc đầu, cố gắng diễn đạt một cách rõ ràng để hiểu được chuyện gì vừa xảy ra – “tại sao chúng ta ở đây? Mình nghĩ chúng ta quay lại Quảng trường Grimmauld chứ?”

Hermione hít một hơi dài. Cô trông như sắp bật khóc.

“Harry, mình không nghĩ chúng ta sẽ có thể quay lại nơi đây.”

“Ý cậu là –?”

“Khi chúng ta Độn thổ, Yaxley đã nắm được mình và mình không thể thoát khỏi lão ta, lão ta quá mạnh, và lão vẫn giữ lấy mình khi chúng ta đến Quảng trường Grimmauld, và sau đó - ừm, mình nghĩ hẳn ta đã thấy cảnh cửa, và nghĩ rằng chúng ta sẽ dừng lại ở đây, cho nên hẳn đã lỏng tay ra và mình đã cố vùng khỏi hẳn, sau đấy mình đưa chúng ta đến đây!”

“Nhưng sau đấy, hẳn ta đi đâu? Khoan đã... Cậu không phải đang nói là hẳn ta ở Quảng trường Grimmauld đấy chứ? Hẳn ta không thể vào trong đấy được mà?”

Cô bé gật đầu, mắt lấp lánh những giọt nước chực trào ra.

“Harry, mình nghĩ hẳn có thể. Mình - mình đã bắt hẳn buông mình ra bằng bùa Thả Rời, nhưng mình đã lỡ đưa hẳn vào trong vòng bảo vệ của bùa Trung tín. Vì cụ Dumbledore đã qua

đòi rồi, cho nên chúng ta là những Người Giữ Bí Mật, nghĩa là mình đã đưa cho hắn bí mật rồi, phải không?”

Không có gì là vờ vĩnh ở đây cả; Harry chắc chắn cô đã đúng. Đây là một đòn đánh nặng. Nếu Yaxley có thể vào trong ngôi nhà, không có cách nào để bọn chúng có thể quay lại. Giờ đây, hắn đã có thể đưa các tên Tử thần thực tử vào đây bằng cách Độn thổ. Mặc dù ngôi nhà khá u ám và ngột ngạt, nhưng đây là một nơi trú ẩn an toàn; và hơn nữa, bây giờ Kreacher đã vui vẻ và thân thiện hơn, một nơi có thể gọi là nhà được. Với một cảm giác đau khổ nuôi tiếc không phải do đồ ăn, Harry thấy xốn xang trong lòng, nó có thể hình dung con gia tinh đang bận bịu với những cái bánh nhân thịt trộn bầu dục mà Harry, Ron và Hermione sẽ không bao giờ ăn.

“Harry, mình xin lỗi, mình thật sự xin lỗi!”

“Đừng như thế nữa, đó không phải lỗi của cậu! Nếu ai đó có lỗi, đấy là mình...”

Harry dứt tay vào túi và lấy ra con mắt của thầy Mắt Đen. Hermione giật mình, vẻ mặt trông hết sức bang hoàng khiếp sợ.

“Mụ Umbridge đã gắn nó vào cửa văn phòng làm việc của mụ, để theo dõi người khác. Mình không thể để nó ở đây... nhưng đây là lý do tại sao họ biết là có những kẻ đột nhập.”

Trước khi Hermione kịp trả lời, Ron rên rỉ và mở mắt ra. Trông cậu ta vẫn còn xám ngắt và khuôn mặt ướt đầm mồ hôi.

“Cậu thấy thế nào?” Hermione thì thầm.

“Tồi tệ,” Ron càu nhàu, nhăn nhó khi cảm giác thấy cánh tay bị thương. “Chúng ta ở đâu đây?”

“Trong cánh rừng nơi cúp Quidditch thế giới được tổ chức,” Hermione nói. “Mình muốn đến một nơi khép kín, không bị quấy rầy, và đây là nơi -”

“- đầu tiên mà cậu nghĩ đến,” Harry tiếp lời cô, đảo mắt nhìn xung quanh, hiển nhiên nơi đây đã bị bỏ hoang. Nó không thể không nghĩ tới chuyện đã xảy ra trong lần cuối mà ba người Độn thổ tới địa điểm đầu tiên mà Hermione nghĩ đến— bằng cách nào những tên Tử thần thực tử có thể tìm thấy họ chỉ trong vài phút. Có phải đây là Legilimency? (Đọc tâm trí – ND) Liệu Voldemort và những tay sai ngay bây giờ có biết nơi mà Hermione đã đưa chúng đến không?

“Cậu có nghĩ chúng ta nên đi tiếp không không?” Ron hỏi Harry, và nó có thể nói qua vẻ mặt Ron rằng cậu ấy cũng đang nghĩ như thế.

“Mình không biết.”

Ron trông vẫn xanh xao và yếu ớt. Cậu không buồn ngồi dậy và có vẻ như cậu ấy quá yếu để làm điều đó. Ý nghĩ về việc phải di chuyển Ron khiến Harry nản chí.

“Tạm thời bây giờ hãy ở đây đã,” Harr nói.

Trông có vẻ bớt căng thẳng hơn, Hermione đứng lên nhún nhẩy.

“Chúng ta sẽ đi đâu?” Ron hỏi.

“Nếu chúng ta định ở lại, chúng ta nên yểm vài bùa chú bảo vệ ở nơi đây,” cô trả lời, nâng đũa phép lên, cô bắt đầu bước vòng quanh Harry và Ron, vừa đi vừa lẩm bầm những câu thần chú. Harry thấy những sự thay đổi nhỏ trong bầu không khí bao quanh: điều này như thể là Hermione đã yểm một bầu không khí ấm áp bao xung quanh bọn nó

“*Salvio Hexia... Protego Totalum... Repello Muggletum... Muffliator...* Cậu có thể lấy cái lều ra được rồi, Harry...”

(Ý nghĩa: *Hoá giải bùa yểm... Bảo vệ toàn bộ... Đuổi Muggle... Ủ tai... - ND*)

“Lều ư?”

“Trong cái ví!”

“Trong cái... à dĩ nhiên,” Harry nói.

Harry không buồn thò tay vào trong ví lần này, nó sử dụng bùa Triệu tập. Cái lều hiện ra với tám vải lều dây hoa văn, dây nhợ và những cái cọc. Harry nhận ra nó, một phần là vì mùi của những con mèo, đây là chiếc lều mà chúng đã ngủ trong đêm ở cúp Quidditch Thế giới.

“Mình tưởng cái này là của gã Perkins ở bộ Pháp thuật?” nó hỏi, bắt đầu gỡ các cọc lều ra.

“Rõ ràng ông ấy không cần nó nữa, chứng đau lưng hành hạ ông ta ghê lắm,” Hermione vừa nói vừa thực hiện một thao tác hình số tám phức tạp với đôi đũa của cô, “vậy nên bỏ của Ron bảo mình có thể mượn nó. *Erecto!*” (Note: Dựng lên – ND) cô nói thêm, chỉ đũa vào tám vải méo mó, làm cho nó trôi lên nhẹ nhàng trong không khí và cuối cùng ngừng lại, cái lều chắc chắn được dựng lên trước mắt Harry, trong khi nó vẫn đang loay hoay dựng một cái cọc lên rồi ngã phịch người xuống đất cạnh một đầu dây.

“*Cave Inimicum,*” (Note: Làm vững chãi – ND) Hermione hoàn tất với một cái hươ tay lên trời. “Đây là tất cả những gì mình có thể làm. Ít ra là, chúng ta có thể biết bọn chúng đến đây khi nào; Mình không đảm bảo nó có thể giữ chân Vol -”

“Đừng nói cái tên đấy ra!” Ron gắt giọng cắt ngang.

Harry và Hermione nhìn nhau.

“Mình xin lỗi,” Ron nói, khẽ lầm bầm khi ngẩng lên nhìn hai người bạn, “nhưng nó cảm giác như là một – một điềm xui hay cái gì đấy. Chúng ta có thể gọi hắn là Kê-Là-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy được không? Làm ơn!”

“Thầy Dumbledore nói rằng việc sợ hãi một cái tên -” Harr bắt đầu nói.

“Trong trường hợp cậu quên, bạn à, việc gọi tên Kê-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy không giúp gì nhiều cho cụ Dumbledore lúc ấy,” Ron cự lại. “Chỉ là – chỉ là tỏ một chút kính trọng tới Kê-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy thôi, được không?”

“*Kính trọng?*” Harry lặp lại, nhưng Hermione trừng mắt ngăn không cho nó nói; rõ ràng nó không nên tranh cãi với Ron trong khi cậu ta đang ở trong tình trạng sức khỏe yếu ớt như thế này.

Harry và Hermione một tay mang đồ, một tay kéo Ron qua cánh cổng của túp lều. Bài trí bên trong vẫn giữ nguyên như là trong ký ức của Harry; một ngăn phòng nhỏ cùng với phòng tắm và một cái nhà bếp xinh xinh. Nó dẫm lên một bên của cái ghế bành cũ và cẩn thận hạ Ron xuống lên một cái giường ngủ cũ. Chỉ với một sự di chuyển ngắn như thế này đã khiến Ron trông còn nhợt nhạt hơn, và sau khi hai đứa đã đặt cậu yên vị trên tấm đệm, cậu ta nhắm mắt lại và im lặng một lúc.

“Mình sẽ pha một ít trà, Hermione hôn hên nói, lôi ấm đun nước và mấy cái vại từ trong cái ví của cô và quay về phía nhà bếp.

Harry phát hiện rằng thứ đồ uống nóng ấy cũng có tác dụng như rượu Whiskey lửa mà nó dùng trong đêm mà thầy Mắt-Điên chết; thứ này có vẻ đốt đi những sợ hãi run rẩy ở dưới ngực nó. Sau một hay hai phút, Ron phá vỡ sự im lặng.

“Cậu nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra với Cattermoles?”

“Nếu may mắn, họ sẽ phải trốn đi được,” Hermione nói, ôm lấy cốc tràn nóng một vẻ dễ chịu. “Chừng nào mà ông Cattermole còn có hiểu biết trong đầu, ông ta sẽ phải di chuyển bà Catterole bằng phép Động thổ Đi kèm và họ sẽ đang bỏ trốn đất nước này ngay bây giờ với những đứa trẻ của họ. Đây là những gì mà Harry đã nói với bà ấy phải làm.”

“Ôi, mình hy vọng họ đã trốn thoát được,” Ron nói, dựa người vào những cái gối. Tách nước trà có vẻ giúp cậu ta cảm thấy tốt hơn nhiều; một chút màu sắc đã xuất hiện lại trên khuôn mặt. “Tuy nhiên mình không có cảm giác Reg Cattermorre suy nghĩ được nhanh như thế, qua cách mà mọi người nói chuyện với mình khi mình là ông ta. Trời ơi, mình hy vọng họ làm được... Nếu gia đình họ bị đưa đến Azkaban bởi vì chúng ta thì...”

Harry ngược nhìn Hermione và câu hỏi mà nó định hỏi – về vấn đề có khi nào không có đứa phép của bà Cattermole sẽ ngăn cho bà ấy Động thổ bên cạnh chồng bà không – bị chặn đứng lại ở họng. Hermione đang nhìn vẻ mặt buồn phiền của Ron về số phận của nhà Cattermole, và có một sự dịu hiền trong thái độ đó làm Harry cảm thấy như thể nó vừa bắt quả tang cô vừa hôn cậu ấy.

“Vây, cậu có nó chưa?” Harry hỏi cô, một phần nhắc khéo cô rằng nó đang có mặt ở đây.

“Có – có cái gì?” Cô bé hỏi.

“Thứ mà chúng ta vừa trải qua tất cả để có nó? Cái mẽ đay! Cái mẽ đay ở đâu rồi?”

“*Cậu lấy được nó ư?*” Ron hét lên, hơi nhô người dậy khỏi những cái gối. “Không ai nói cho mình điều gì cả! Trời ơi, cậu phải nhắc về nó chứ!”

“Ừm, chúng ta đã phải chạy trốn khỏi những tên Tử thần thực tử, phải không?” Hermione nói. “Nó đây.”

Rồi cô kéo cái mẽ đay ra khỏi túi áo choàng và trao nó cho Ron.

Cái mẽ đay to như một quả trứng gà. Một chữ S lộng lẫy, được chạm trổ tinh vi nhiều hạt đá nhỏ màu xanh lấp lánh dưới ánh sáng mờ ảo xuyên qua mái lều bằng vải bạt.

“Có khi nào ai đó đã phá huỷ nó từ khi Kreacher có nó không?” Ron hỏi một cách hy vọng. “Ý mình là, chúng ta có chắc chắn được đây vẫn là một Horcrux không?”

“Mình nghĩ vậy,” Hermion nói, lấy cái horcrux lại và nhìn kỹ vào nó. “Sẽ có vài dấu vết của sự sứt mẻ nếu nó đã được phá huỷ bằng pháp thuật.”

Cô chuyển nó cho Harry, nó xoay xoay vật đó trên đầu ngón tay. Vật này trông vẫn hoàn hảo, nguyên vẹn. Nó nhớ lại phần còn sót lại xơ xác của cuốn nhật ký, và hòn đá trong cái Horcrux là chiếc nhẫn đã bị nứt ra khi cụ Dumbledore phá huỷ nó.

“Mình nghĩ Kreacher nói đúng.” Harry nói. “Chúng ta sẽ phải tìm ra cách làm thế nào mở được thứ này ra trước khi chúng ta có thể phá huỷ nó.”

Harry bật chợt nhận ra một điều ở vật mà nó đang cầm, về thứ đang sống phía sau cái nắp màu vàng nhỏ bé kia. Dù đã bỏ ra tất cả những nỗ lực của nó để tìm kiếm thứ này, nó bỗng trở lên cảm giác thôi thúc mạnh mẽ muốn ném cái mẽ đay xa khỏi người nó. Lấy lại sự tự chủ, nó cố bẫy cái mẽ đay ra bằng ngón tay, rồi lại cố gắng thử bùa chú mà Hermione đã dùng để mở cánh cửa phòng của chú Regulus. Không có cách nào được cả. Nó đưa cái mẽ đay lại cho Ron và Hermione, mỗi đứa lại cố gắng hết sức để thử, nhưng không đứa nào làm tốt hơn nó trong việc mở cái mẽ đay ra.

“Nhưng mà, cậu có cảm thấy nó không?” Ron thì thào khỏi, tay nắm chặt lấy cái mẽ đay.

“Ý cậu là gì?”

Ron trao cái Horcrux cho Harry. Sau một vài tích tắc, Harry nghĩ nó hiểu ý của Ron là gì. Có phải là dòng máu của nó đập nhẹ qua những mạch máu cho nó cảm giác ấy, hay là có thứ gì đó đang đập ở bên trong cái mẽ đay, như là một trái tim kim loại chẳng hạn?

“Chúng ta sẽ dự định làm gì với thứ này đây?” Hermione hỏi.

“Giữ cho nó an toàn cho đến khi chúng ta tìm ra cách để phá hủy nó.” Harry nói, và dù không thích lắm nhưng nó vẫn vòng cái dây đeo quanh cổ, thả cái mê đay giấu vào trong áo choàng, nơi nó nằm bên cạnh cái túi nhỏ mà Hagrid đã đưa cho nó.

“Mình nghĩ chúng ta nên thay phiên trông chừng phía bên ngoài lều,” nó nói thêm với Hermione đang đứng dậy vươn người. “Và chúng ta sẽ cần nghĩ về vấn đề thức ăn nữa. Cậu ở đó đi,” nó nói ngắn gọn khi Ron cố ngồi dậy, mặt trở nên xanh xao mệt mỏi.

Đặt cái Ống kính Mách lẻo mà Hermione tặng cho Harry trong ngày sinh nhật lên cái bàn trong lều một cách cẩn thận, Harry và Hermione sử dụng hầu hết thời gian chia nhau canh gác xung quanh. Tuy nhiên, cái Ống kính Mách lẻo vẫn lặng im đứng yên cả ngày, hiển nhiên dù đây là nhòn những bùa bảo vệ và những thần chú chống Muggle mà Hermione đã trải xung quanh, hay là việc hiếm khi người ta đi qua con đường này, khoảnh rừng mà bọn nó ở vẫn giữ yên được vẻ hoang vắng, ngoài việc thỉnh thoảng xuất hiện một vài con chim hay chú sóc ngơ ngác. Buổi tối cũng không có điều gì thay đổi, Harry thấp sáng đũa phép của nó lúc đối phiên với Hermione lúc mười giờ tối, lặng nhìn ra ngoài khung cảnh hoang vắng, chỉ có những con dơi chập chờn bay bên trên khoảng trời nhỏ đầy sao mà nó có thể thấy được từ trong khu vực được yểm bùa này.

Giờ nó cảm thấy đói, và còn thấy hơi mơ màng. Hermione đã không đóng gói thứ thức ăn nào trong cái ví pháp thuật của cô vì cô đơn giản nghĩ rằng bọn nó sẽ trở về quảng trường Grimmauld tối nay, vậy nên cả bọn không có gì để ăn ngoài một vài cây nấm dại mà Hermione đã nhặt từ những cây gận nhất ở xung quanh rồi hầm trong một cái nồi cắm trại. Sau tổng vào miệng hai muỗng đầy ắp, Ron đã đẩy của phần của cậu ta đi, vẻ mặt trông như thể sắp nôn ra; Harry cố gắng giữ ý để không làm tổn thương cảm giác của Hermione.

Sự im lặng bao trùm bị phá vỡ bởi tiếng sột soạt lạ lẫm và một âm thanh nghe như tiếng cành cây khô bị gãy: Harry nghĩ có lẽ chúng là của những con vật chứ không phải của con người, tuy nhiên nó vẫn nắm chặt đũa sẵn sàng tinh thần. Bên trong người nó sẵn đã có cảm giác khó chịu bởi phần thức ăn từ nấm hoang, giờ lại xen lẫn thêm sự lo lắng.

Nó đã nghĩ rằng nó sẽ cảm thấy hân hoan nếu bọn nó cố ăn trộm lại được cái Horcrux, nhưng hình như giờ nó không thấy thế; tất cả những gì nó thấy khi nó ngồi nhìn ra ngoài vào bóng đêm, với một đốm sáng nhỏ bé từ cây đũa của nó, là sự lo lắng về điều gì sẽ xảy ra tiếp theo. Điều này như thể mặc dầu nó đã đạt được mục đích của nó sau nhiều tuần, nhiều tháng, thậm chí nhiều năm, nhưng rồi cuối cùng lại đến một điểm dừng lại bất ngờ, không còn đường để đi nữa.

Có những Horcrux khác đang ở ngoài kia, nhưng nó không có một ý niệm rõ ràng về việc chúng có thể ở những nơi nào. Nó thậm chí không biết được chúng là những thứ gì. Trong khi đó nó là một kẻ thất bại trong việc tìm được cách huỷ diệt có mỗi một cái Horcrux mà chúng vừa tìm được, cái Horcrux mà giờ đang nằm lên phần da thịt trần trên ngực nó. Điều kỳ lạ là nó không hề thu nhiệt từ người Harry, nhưng lại nằm một cách rất lạnh lẽo ép vào da thịt nó như thể cái mê đay vừa bị nhúng xuống nước đá. Thỉnh thoảng Harry nghĩ, có lẽ là tưởng tượng, rằng nó có thể cảm thấy nhịp đập nhỏ bé khe khẽ bên cạnh nhịp đập của trái tim nó.

Những linh cảm không tên luôn vào nó khi nó ngồi đó trong bóng đêm. Nó cố chống lại chúng, đẩy chúng ta, nhưng chúng cứ ùa vào một cách không ngừng nghỉ. *Kẻ này không thể sống khi kẻ kia tồn tại.* Ron và Hermione khẽ nói chuyện trong lều phía sau nó, hai đứa có thể rời đi nếu chúng muốn: Nó thì không thể. Khi Harry ngồi đó cố gắng kiểm soát sự sợ hãi và sự mệt mỏi của riêng nó, nó hình như cảm thấy cái Horcrux ép chặt lấy ngực của nó đang tích tắc đếm ngược dần thời gian mà nó còn lại... *Một ý nghĩ ngu ngốc*, nó nói với chính mình, *đừng nghĩ như thế...*

Cái sợ của nó bắt đầu có cảm giác kim châm đau nhói. Nó đã sợ rằng nó sẽ làm cho chuyện này xảy ra bởi những ý nghĩ đó, và nó cố hướng chúng sang một điều khác. Nó nghĩ tới Kreacher tội nghiệp, kẻ đang chờ chúng về nhà rồi cuối cùng thay vào đó là Yaxley. Liệu con gia tinh sẽ giữ im lặng hay nó sẽ nói những tên Tử thần thực tử mọi thứ nó biết? Harry muốn tin rằng Kreacher đã thay đổi các nhìn về nó trong một tháng qua, rằng nó bây giờ đã trở nên trung thành, nhưng ai biết được chuyện gì xảy ra? Nếu những tên Tử thần thực tử tra tấn con gia tinh thì sao? Những hình ảnh rung rợn tràn vào đầu Harry và nó cũng cố xua đuổi chúng đi, nó không thể làm gì cho Kreacher cả: nó và Hermione đã phải quyết định chống lại việc cố truy gọi Kreacher; nếu ai đó từ Bộ pháp thuật đến cùng thì sao? Chúng không tin tưởng rằng việc độn thổ của Gia tinh sẽ không bị kiểm soát từ cái sai lầm mà đã đưa Yaxley tới quảng trường Grimmauld bằng viên áo của Hermione.

Cái sợ của Harry như đang thiêu đốt. Nó nghĩ rằng có quá nhiều điều bọn chúng chưa biết: Lupin đã đứng về những pháp thuật chúng chưa bao giờ bắt gặp hay hình dung ra. Tại sao cụ Dumbledore đã không giải thích nhiều thêm? Hay cụ nghĩ sẽ có thêm nhiều thời gian; rằng cụ sẽ sống thêm nhiều năm, có lẽ là thế kỷ nữa, như là người bạn của cụ Nicolas Flamel? Nếu như vậy, cụ đã sai... nó đã thấy Snape làm chuyện đó... Snape, con rắn độc ngu yên, kẻ đã tung đòn ở trên đỉnh tháp...

Và cụ Dumledore rơi xuống... rơi xuống...

“Trao nó cho ta, Gregorovitch.”

Giọng nói của Harry cao, rõ ràng và lạnh lẽo, đứa của nó giơ lên phía trước người bởi một bàn tay với những ngón tay dài trắng bệch. Người đàn ông mà nó đang chỉ đứa vào đang bị treo ngược ở trong không khí, mặc dầu chả có sợi dây nào giữ ông ta cả; ông ta lác lư ở đấy, bị giữ lại một cách vô hình và kỳ quái, tay chân ông co lại xung quanh người, khuôn mặt ông ta hoảng sợ, trên cả mức hồng hào của Harry bởi vì máu đã dồn xuống đầu ông. Ông ta có một bộ tóc trắng muốt và một bộ râu dày, rậm rạp: một Ông già Noel đang bị trói ngược.

“Tôi không có nó, tôi không còn có nó nữa! Nó, nhiều năm trước, đã bị ăn cắp rồi!”

“Đừng bao giờ nói dối với Chúa tể Voldemort, Gregorovitch. Ngài biết... Ngài luôn luôn biết.”

Đồng tử của người đang bị treo mở rộng, giãn ra trong sợ hãi, và rồi chúng phình lên, lớn dần và lớn dần cho tới khi màu đen của chúng nuốt chửng lấy Harry –

Harry vội theo sau Gregorovitch trong một hành lang tối khi ông ta đang giơ cao một cái đèn lồng: Gregorovitch vội lao vào căn phòng ở cuối hành lang và cái đèn lồng chiếu vào một nơi trông như là xưởng làm việc; bèo gỗ và vàng ánh lên trong ánh sáng chập chờn, và ở kia trên gờ cái cửa sổ ở kia một cậu trai trẻ với mái tóc vàng như một chú chim khổng lồ. Trong chưa đầy một tích tắc khi ánh đèn lồng hắt lên mặt anh ta, Harry thấy sự vui sướng trên khuôn mặt đẹp trai đó, và kẻ đột nhập bắn một bùa Choáng từ cây đũa của anh ta rồi búng người vụt ra sau cửa sổ với một tràng cười lớn.

Và Harry lại vút lùi lại ra sau những con người rộng như một đường hầm ấy, khuôn mặt Gregorovitch đang đờ ra vì khiếp đảm.

“Ai là kẻ trộm, Gregorovitch?” giọng nói cao và lạnh cất lên.

“Tôi không biết, tôi chưa bao giờ biết, một gã trẻ tuổi – không – làm ơn – LÀM ON!”

Một tiếng hét vang lên và sau đấy là một chùm sáng xanh lục –

“Harry!”

Harry mở mắt ra thở hôn hển, trán của nó nhức nhối. Nó đã ngã ra phía ngoài lều, trượt dọc theo tấm bạt, và nằm xoài ra trên mặt đất. Nó nhìn lên Hermione, mái tóc dài của cô che đi khoảng trời nhỏ còn nhìn thấy qua những cành cây tối đen đan xen ở trên cao.

“Một giấc mơ,” nó nói, vội vàng ngội giậy và cố gắng chống lại cái trừng mắt của Hermione bằng một cái nhìn vô tội. “Nó phải được ngừng lại, mình xin lỗi.”

“Mình biết đó là vết sẹo của cậu! Mình có thể nói bằng việc nhìn vào khuôn mặt của cậu! Cậu đã nhìn vào trong tâm trí của Vol –”

“Đừng nói tên hắn ra!” Ron nói giận giữ nói vọng từ trong lều ra.

“Được rồi,” Hermione gắt lên, “vậy thì, tâm trí của *Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-A-Đấy!*”

“Mình không có ý để nó xảy ra!” Harry nói. “Nó là một giấc mơ. Liệu *cậu* có thể kiểm soát những gì cậu mơ thấy không, Hermione?”

“Nếu cậu đơn giản là học cách sử dụng Bế quan Bí thuật –”

Nhưng Harry không hứng thú để nghe dạy bảo; nó muốn nói về những gì nó đã nhìn thấy.

“Hắn đã tìm thấy Gregorovitch, Hermione à, mình nghĩ hắn đã giết ông ấy, nhưng trước khi hắn giết ông ta hắn đã đọc tâm trí của Gregorovitch và mình thấy –”

“Mình nghĩ mình nên tiếp tục canh chừng nếu cậu quá mệt đến mức ngủ quên,” Hermione lạnh lùng nói.

“Mình có thể tiếp tục phiên canh gác!”

“Không, rõ ràng là cậu quá mệt mỏi. Hãy đi nằm nghỉ đi.”

Cô bé thả phịch người xuống cửa lều, trông vẻ ương ngạnh. Khá tức giận, nhưng không muốn chạm mặt cô nàng, Harry đi vào bằng đường phía sau.

Khuôn mặt của Ron vẫn trắng bệch thò ra từ cái giường ngủ phía dưới; Harry trèo lên giường trên, nằm xuống, nhìn chăm chăm vào cái trần bạt u ám. Sau một lúc, Ron nói bằng một giọng thì thầm để không vang tới tai Hermione đang canh gác ở ngoài cửa vào.

“Kê-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy đang làm gì thế?”

Harry nhướn mắt để cố nhớ ra mọi chi tiết, rồi thì thầm trong bóng tối.

“Hắn ta đã tìm thấy Gregorovitch. Hắn trói ông ta lại, rồi hắn tra tấn ông ta.”

“Làm thế nào mà Gregorovitch có thể làm một cây đũa mới nếu ông ta bị trói?”

“Mình không biết... Nó thật quái lạ, phải không?”

Harry nhắm mắt lại, nghĩ về tất cả những gì nó đã nghe và đã thấy. Càng nhiều điều nó nhớ lại, mọi việc càng trở nên kém vô lý... Voldemort đã không nói gì tới cây đũa của Harry, không nói gì về hai cái lõi song sinh, không nói gì về việc Gregorovitch làm một cây đũa mới và mạnh mẽ hơn để đỡ được cây đũa của Harry...

“Hắn ta muốn một thứ gì đấy từ Gregorovitch,” Harry nói, mắt nó vẫn nhắm chặt. “Hắn ta bắt ông ta phải giao nó ra, nhưng Gregorovitch nói thứ đó đã bị ăn trộm... và rồi... rồi...”

Harry nhớ lại việc nó, tức Voldemort đã lướt dọc theo qua đôi mắt của Gregorovitch, vào trong ký ức của ông ta...

“Hắn ta đã đọc tâm trí của Gregorovitch, và mình thấy một gã trẻ tuổi ngồi vắt vẻo trên bờ cửa sổ, anh ta phát một câu thần chú vào Gregorovitch và nhảy ra khỏi tầm nhìn. Anh ta đã ăn trộm nó, anh ta ăn trộm thứ gì đó mà Kê-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy đang truy tìm. Và mình... mình nghĩ mình đã thấy anh ta ở đâu đó rồi...”

Harry ước nó có được một cái nhìn thoáng qua của khuôn mặt của chàng trai đấy. Theo như Gregorovitch, vụ trộm đã xảy ra nhiều năm trước. Tại sao tên trộm trẻ tuổi trông rất quen thuộc?

Những âm thanh từ trong khu rừng bao quanh khẽ lan truyền vào trong cái lều; tất cả những gì Harry có thể nghe được là hơi thở của Ron. Sau một lúc, Ron lại thì thầm, “Cậu không thấy thứ tên trộm cảm là gì à?”

“Không... nó chắc hẳn là một thứ gì nhỏ bé.”

“Harry này?”

Những thanh gỗ của chiếc giường Ron nằm kêu kộp kệt khi cậu xoay người.

“Harry, cậu có nghĩ rằng Kê-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy đang tìm kiếm thứ gì khác để biến nó thành Horcrux chứ?”

“Mình không rõ,” Harry chậm rãi nói. “Có lẽ. Nhưng chẳng phải nó sẽ nguy hiểm cho hấn nếu hấn làm thêm một cái nữa? Hermione đã nói hấn ta đã xẻ linh hồn tới mức tối đa rồi mà?”

“Ừ, nhưng có thể hấn ta không biết điều đó.”

“Ừm... có thể,” Harry nói.

Nó đã chắc rằng Voldemort đã tìm kiếm cách giải quyết vấn đề của hai cái lõi song sinh, chắc chắn rằng Voldemort hấn đã tìm điều ấy ở vị phù thủy làm dưa già nua... nhưng mà hấn ta đã giết ông ấy, hiển nhiên không hỏi một câu hỏi nào về dưa phép cả.

Vậy thứ gì mà Voldemort đang cố tìm vậy? Tại sao với Bộ Pháp thuật và thế giới Phù thủy nằm dưới chân hấn, hấn lại đi tới nơi xa xôi, mục đích đạt được vật mà Gregorovitch từng có, và vật đó sau đó lại bị ăn trộm bởi một kẻ trộm vô danh?

Harry vẫn còn nhớ rõ khuôn mặt của chàng trai trẻ tóc vàng; nó rất dễ chịu, hoang dã; có một cái không khí mang cá tính Fred và George trong sự thành công bằng mưu mẹo ở anh ta. Anh ta nhảy tung ra khỏi khung cửa sổ như một con chim, và Harry đã thấy anh ta trước đây, nhưng nó không thể nghĩ ra là ở đâu...

Với cái chết của Gregorovitch, giờ người đang gặp nguy hiểm là tên kẻ trộm có khuôn mặt hài hước đó, và những suy nghĩ của Harry dừng lại ở người đó, khi tiếng ngáy của Ron bắt đầu vang lên từ chiếc giường phía dưới còn nó thấy mình lại lần nữa chìm dần vào trong giấc ngủ.